Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3271/2012, ECLI:CZ:NS:2014:30.CDO.3271.2012.1

Číslo: 102/2014

Právní věta:

K nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1, věta druhá, zákona č. 82/1998 Sb. nemůže dojít, nestanoví-li zákon konkrétní lhůtu, počítanou podle hodin, dnů, týdnů, měsíců nebo roků, v níž má být úkon proveden nebo rozhodnutí vydáno.

Případné prodlení soudu s vydáním nemeritorního rozhodnutí je třeba posoudit z hlediska porušení povinnosti učinit úkon v době zákonem stanovené nebo přiměřené ve smyslu § 13 odst. 1, věta druhá a třetí, zákona č. 82/1998 Sb., nikoliv z hlediska porušení povinnosti vydat rozhodnutí.

Závěr o tom, zda byl určitý úkon učiněn v přiměřené době ve smyslu § 13 odst. 1, věta třetí, zákona č. 82/1998 Sb., je vždy odvislý od konkrétních okolností případu, zejména od závažnosti újmy, která v případě neprovedení úkonu hrozí a které má daný úkon zabránit, popř. ji v případě již nastalé újmy zmírnit.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.04.2014

Spisová značka: 30 Cdo 3271/2012

Číslo rozhodnutí: 102

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Insolvence, Odpovědnost státu za škodu

Předpisy: § 13 odst. 1 předpisu č. 82/1998Sb.
§ 8 odst. 1 předpisu č. 82/1998Sb.
§ 92 předpisu č. 182/2006Sb.
§ 93 odst. 2 předpisu č. 182/2006Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v Praze napadeným rozsudkem ze dne 13. 3. 2012 potvrdil rozsudek O b v o d n í h o s o u d u pro Prahu 2 ze dne 16. 11. 2011, kterým byla zamítnuta žaloba na písemnou omluvu a náhradu nemajetkové újmy v částce 50 000 Kč. Ta měla žalobci vzniknout v důsledku chybného postupu Krajského soudu v Brně, který usnesením v insolvenčním řízení udělil insolvenčnímu správci souhlas s vynětím majetku z majetkové podstaty, aniž by pro to měl opatřeny odpovídající podklady,

přičemž odůvodnění rozhodnutí, kterým tak učinil, je nedostatečné, a Vrchního soudu v Olomouci, který o odvolání žalobce proti zmíněnému rozhodnutí Krajského soudu v Brně nerozhodl urychleně, zejména tak, aby měl žalobce ještě možnost podat žalobu pro zmatečnost či ústavní stížnost před uplynutím příslušných lhůt k jejich podání.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Usnesením ze dne 10. 3. 2010 udělil Krajský soud v Brně insolvenčnímu správci souhlas s vynětím některých položek majetku z majetkové podstaty úpadce F. N. C., spol. s r. o. (dále též „předmětné usnesení"), a to v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek úpadce u tohoto soudu. Proti tomuto usnesení podal dne 30. 6. 2010 žalobce jakožto insolvenční věřitel odvolání, přestože byl v usnesení poučen, že proti němu není odvolání přípustné. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 22. 9. 2010 odvolání odmítl jako nepřípustné. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno 19. 10. 2010 a právní moci nabylo dne 21. 10. 2010.

Na základě těchto skutkových zjištění dospěl odvolací soud k závěru, že žalobce neprokázal existenci nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, od nichž odvozuje svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy. Žalobce nemůže odvíjet svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy od postupu insolvenčního soudu, jenž vyústil ve vydání rozhodnutí, které nebylo zrušeno. Délku řízení před Vrchním soudem v Olomouci hodnotil odvolací soud jako přiměřenou. Podle odvolacího soudu to byl žalobce, kdo způsobil prodloužení insolvenčního řízení, neboť podal odvolání proti usnesení, proti kterému není odvolání přípustné, o čemž byl řádně poučen.

Proti rozsudku odvolacího soudu ve výroku potvrzujícím zamítnutí žaloby na uložení povinnosti žalované písemně se omluvit a ve výroku potvrzujícím, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení ve výši 460 Kč, podal žalobce dovolání.

Podle žalobce odvolací soud přehlédl, že usnesení Krajského soudu v Brně je procesním rozhodnutím, proti němuž nebyly přípustné opravné prostředky podle občanského soudního řádu, proto bylo jeho povinností posoudit postup soudu jako nesprávný úřední postup. Zásadní pochybení Krajského soudu v Brně spatřuje žalobce v tom, že tento soud si v souvislosti s vydáním usnesení, jímž insolvenčnímu správci udělil souhlas s vynětím majetku z majetkové podstaty, neopatřil všechny listiny, písemnosti a informace nutné k tomu, aby mohl souhlas udělit. V předmětném usnesení pak není zdůvodněno, proč jsou jednotlivé předmětné pohledávky nedobytné a není možné je vymáhat v žádném řízení. Navíc podle § 7 a 8 zákona o vyšších soudních úřednících nemělo být toto usnesení vydáno vyšším soudním úředníkem, ale měla být s ohledem na skutkovou a právní složitost věc vyššímu soudnímu úředníkovi odejmuta a předložena soudci. Dále má žalobce za to, že proti předmětnému usnesení je odvolání přípustné na základě § 9 odst. 1 zákona o vyšších soudních úřednících a taktéž na základě insolvenčního zákona, neboť se jednalo o rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, nikoliv o rozhodnutí učiněné při výkonu dohledové činnosti soudu. Pouhý odkaz na § 91 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), dále jen „IZ", považuje žalobce za nedostatečný, neboť není jasné, co konkrétně spadá pod pojem dohledové činnosti. Pokud § 91 IZ skutečně brání podat odvolání proti usnesení o vynětí majetku z majetkové podstaty, považuje je žalobce za protiústavní a navrhuje předložení věci Ústavnímu soudu. Samotné odvolací řízení pak neproběhlo „s nejvyšším urychlením", jak požaduje § 92 IZ, neboť Vrchní soud v Olomouci vydal rozhodnutí o odvolání až po třech měsících a o téměř další měsíc později je doručil. Nesprávný úřední postup žalobce spatřuje i v tom, že Vrchní soud v Olomouci o věci rozhodl a své rozhodnutí žalobci doručil až v době, kdy již žalobce nemohl využít žádné jiné opravné prostředky, konkrétně žalobu na zmatečnost a ústavní stížnost. Dále je v dovolání namítána celá řada procesních pochybení odvolacího soudu. Podle žalobce odvolací soud nevypořádal všechny jeho námitky, nevyjádřil se k citované judikatuře, nepřípustně v rozsudku opsal skutkové přednesy žalobce, nezaslal žalobci vyjádření žalované k odvolání, neinformoval jej o nařízeném soudním jednání a rozhodl o věci bez nařízení jednání.

Žalovaná ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že se plně ztotožňuje s právními závěry napadeného rozsudku, a dovolání navrhla zamítnout.

N e j v y š š í s o u d v rozsahu, v jakém je dovoláním napaden rozsudek Městského soudu v Praze, zamítající povinnost žalované poskytnout žalobci omluvu, dovolání zamítl, ve zbytku dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II bod 7. zákona č. 404/2012 Sb.), dále jen „o. s. ř.".

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozhodnutí ve věci samé může být přípustné pouze podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (se zřetelem k nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, je § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. zrušen uplynutím doby dne 31. 12. 2012, k tomu viz i nález ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11; rozhodnutí Ústavního soudu v tomto rozsudku citovaná jsou dostupná na internetových stránkách nalus.usoud.cz), přičemž o situaci předvídanou v ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nejde, tedy tak, že dovolací soud – jsa přitom vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně jejich obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) – dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Napadený rozsudek je založený na úvaze, že tvrzený nesprávný úřední postup insolvenčních soudů vyústil ve vydání rozhodnutí a bezprostředně se v jejich obsahu odrazil, proto v úvahu připadá pouze odpovědnost státu za újmu z titulu nezákonného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí insolvenčních soudů nebyla pro nezákonnost zrušena či změněna, nemůže se podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk", jednat o rozhodnutí nezákonná, a nelze tedy nárokovat zadostiučinění za jimi případně způsobenou nemajetkovou újmu. V této otázce nepředstavuje rozsudek odvolacího soudu jiné řešení ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř., když odpovídá judikatuře Nejvyššího soudu, vyjádřené např. v usnesení ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2025/2009, nebo ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3866/2011 (všechna rozhodnutí Nejvyššího soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná z www.nsoud.cz), a zásadní právní význam napadeného rozsudku ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř. jí proto založen být nemůže.

Dovolací důvody směřující k nesprávnosti úředního postupu soudu v insolvenčním řízení, majícího odraz v rozhodnutí, které nebylo jako nezákonné zrušeno či změněno (námitka, že o vynětí majetku z majetkové podstaty rozhodoval vyšší soudní úředník, námitka, že si insolvenční soud nevyžádal od insolvenčního správce veškeré podklady, námitka nedostatečného odůvodnění předmětného usnesení i usnesení o nepřípustnosti odvolání), tak nemohou naplnit podmínky přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o. s. ř., neboť ani odlišné vyřešení takto vymezeného dovolacího důvodu by se nemohlo v poměrech žalobce nijak projevit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod č. 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Na uvedeném závěru nic nemění ani nemožnost žalobce podat odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu, jímž bylo v souladu s § 227 IZ schváleno vynětí věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, které nemohou sloužit k uspokojení věřitelů, z majetkové podstaty úpadce. Ta nepředstavuje žádnou újmu na právech insolvenčních věřitelů, kteří mohou nesprávnost daného postupu uplatnit v obsahu námitek proti konečné zprávě (viz § 304 odst. 2 IZ). Proti rozhodnutí insolvenčního soudu, schvalujícímu závěrečnou zprávu, mohou přitom insolvenční věřitelé podat odvolání (viz § 304 odst. 6 IZ; ve znění do 31. 12. 2013 odst. 5).

Ústavností zákonné úpravy se může soud zabývat výlučně v situaci, kdy ji má aplikovat (srov. čl. 95 odst. 2 Ústavy). Považoval-li dovolatel za protiústavní úpravu obsaženou v § 91 IZ, měl tuto námitku uplatnit v průběhu insolvenčního řízení, nikoli v řízení odškodňovacím, ve kterém se § 91 IZ neaplikuje. Námitka protiústavnosti § 91 IZ proto rovněž přípustnost dovolání proti napadenému rozsudku ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř. založit nemůže, neboť na jejím posouzení rozhodnutí odvolacího soudu nestojí a stát ani nemůže.

Odkaz dovolatele na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2000, sp. zn. 25 Cdo 1099/99, je nepřípadný, neboť ten se výše vymezené otázky nijak nedotýká.

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že uvedený výklad je nutno vztáhnout jak na postup soudů, který předcházel rozhodnutí ohledně vynětí pohledávek z majetkové podstaty, tak na postup následující (např. žalobcovy námitky, že soudy si měly z úřední povinnosti nechat insolvenčním správcem předložit listiny k vyloučeným pohledávkám i po vydání rozhodnutí ze dne 10. 3. 2010), neboť ten se ve smyslu výše uvedené judikatury též odráží v rozhodnutí soudu, kterým je v daném případě již zmíněné usnesení o schválení konečné zprávy (§ 304 IZ), proti němuž je odvolání přípustné (§ 304 odst. 6 IZ; ve znění do 31. 12. 2013 odst. 5).

Dovolatel dále předkládá otázku, zda se jedná o nesprávný úřední postup, pokud Vrchní soud v Olomouci rozhodl o jeho odvolání až po třech měsících od podání, ačkoli podle § 92 insolvenčního zákona měl jednat „s nejvyšším urychlením“. V této otázce je dovolání přípustné, neboť otázka výkladu pojmu „s nejvyšším urychlením“ v § 92 insolvenčního zákona z hlediska založení nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1, věty druhé a třetí, OdpŠk nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud řešena.

Podle § 92 IZ, ve znění do 31. 12. 2013, je odvolací soud povinen projednat a rozhodnout odvolání proti rozhodnutím insolvenčního soudu vydaným v insolvenčním řízení s nejvyšším urychlením, a to nejprve odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření, proti rozhodnutí o úpadku a proti rozhodnutí o způsobu řešení úpadku.

Podle § 93 odst. 1 IZ, ve znění do 31. 12. 2013, jde-li o odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření, proti rozhodnutí o úpadku a proti rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, předloží soud prvního stupně věc odvolacímu soudu, jakmile všem účastníkům uplyne lhůta k podání odvolání; po uplynutí této lhůty úkony směřující k odstranění vad včasného odvolání, k doručení odvolání ostatním účastníkům, k vyšetření podmínek řízení nebo jiná obdobná šetření činí předseda senátu odvolacího soudu.

Podle § 93 odst. 2 IZ, ve znění do 31. 12. 2013, odvolání proti rozhodnutí podle odstavce 1 odvolací soud projedná a rozhodne o něm nejpozději do dvou měsíců poté, co mu bylo předloženo soudem prvního stupně; ustanovení § 92 tím není dotčeno.

Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou

lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Předně je třeba zodpovědět otázku, zda pojem „s nejvyšším urychlením“ v § 92 IZ představuje zákonem stanovenou lhůtu ve smyslu § 13 odst. 1, věta druhá, OdpŠk.

Insolvenční zákon pojem lhůty sám neupravuje a vychází, včetně počítání lhůt, z obecné úpravy v § 55 a násl. o. s. ř. (srov. § 7 IZ). Ta předpokládá stanovení lhůty v rozsahu hodin, dnů, týdnů, měsíců nebo let (§ 57 odst. 1 a 2 o. s. ř.). Z toho je zřejmé, že jiný pokyn zákonodárce ohledně toho, s jakou rychlostí má být určitý úkon učiněn nebo rozhodnutí vydáno (např. výše uvedené „s nejvyšším urychlením“ nebo „bezodkladně“ v § 75c odst. 2 o. s. ř.), nepředstavuje stanovení lhůty pro učinění daného úkonu nebo vydání rozhodnutí ve smyslu § 13 odst. 1, věty druhé, OdpŠk, a lze proto jen zkoumat, zda šlo o úkon učiněný či rozhodnutí vydané v době přiměřené ve smyslu téhož ustanovení věty třetí.

V případě odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření, proti rozhodnutí o úpadku a proti rozhodnutí o způsobu řešení úpadku stanoví § 92 IZ pořadí, v jakém o nich má být odvolacím soudem rozhodnuto a zároveň v § 93 odst. 2 IZ limituje pojem „s nejvyšším urychlením“ tak, že o daných odvoláních má být rozhodnuto do dvou měsíců od předložení věci s odvoláním odvolacímu soudu. Případné překročení této lhůty by již znamenalo nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1, věta druhá, OdpŠk.

S žalobcem předně nelze souhlasit v tom, že by poskytnutí souhlasu soudu insolvenčnímu správci podle § 227 IZ bylo rozhodnutím o způsobu řešení úpadku. Těmi jsou ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 IZ rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, rozhodnutí o povolení reorganizace a rozhodnutí o povolení oddlužení. Z toho je zřejmé, že dvouměsíční lhůta stanovená § 93 odst. 2 IZ se v případě rozhodování o odvolání proti souhlasu soudu poskytnutému podle § 227 IZ neuplatní a pro účely posouzení existence nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk je třeba obecně posoudit, zda odvolací soud učinil úkon, tj. rozhodl o žalobcem uplatněném odvolání, v době přiměřené.

K tomu je třeba dodat, že ačkoliv je rozhodnutí odvolacího soudu v odvolacím řízení formálně rozhodnutím, nemůže se v případě prodlení s jeho vydáním překračujícím dobu přiměřenou jednat o nesprávný úřední postup založený porušením povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené době, jak to má na mysli § 13 odst. 1, věta třetí, OdpŠk. Porušení povinnosti vydat rozhodnutí v daném ustanovení se totiž odvíjí od porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, chráněného čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb., a vztahuje se proto ke skončení řízení v určité věci (srov. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, k výkladu ustanovení § 13 odst. 1, věty druhé a třetí, a § 31a OdpŠk v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě).

Případné prodlení soudu s vydáním nemeritorního rozhodnutí je proto třeba posoudit z hlediska porušení povinnosti učinit úkon v době zákonem stanovené nebo přiměřené ve smyslu § 13 odst. 1, věta druhá a třetí, OdpŠk, nikoliv z hlediska porušení povinnosti vydat rozhodnutí.

Závěr o tom, zda byl určitý úkon učiněn v přiměřené době ve smyslu § 13 odst. 1, věty třetí, OdpŠk, je vždy odvislý od konkrétních okolností případu, zejména od závažnosti újmy, která v případě neprovedení úkonu hrozí a které má daný úkon zabránit, popř. ji v případě již nastalé újmy zmírnit.

V nyní posuzovaném případě bylo odvolání žalobcem podáno dne 30. 6. 2010. Vrchní soud v Olomouci o něm rozhodl dne 22. 9. 2010, tedy za necelé tři měsíce od jeho podání. Rozhodnutí

odvolacího soudu bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2010. Vzhledem k tomu, že ze skutkových zjištění nevyplývá, že by žalobci hrozila jakákoliv újma v příčinné souvislosti s trváním odvolacího řízení, a to zejména z důvodu, že jím podané odvolání bylo objektivně nepřípustné, Nejvyšší soud uzavírá, že Vrchní soud v Olomouci věc projednal a rozhodl o ní v časovém horizontu, který za daných skutkových okolností odpovídá pojmu „s nejvyšším urychlením“ v § 92 IZ. Dovolací námitka žalobce dovozující opak tak není důvodná.

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že se neztotožňuje s názorem žalobce, podle kterého pojem „s nejvyšším urychlením“ v § 92 IZ je nutno vykládat tak, že by měl soud povinnost rozhodnout o odvolání v řádech dnů, maximálně týdnů. Žalobce ve své argumentaci vychází z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Ca 144/2007 – 27, publikovaného pod č. 1826/2009 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Ten se ovšem netýká výkladu insolvenčního zákona, ale povolení k trvalému pobytu, o jehož vydání je podle § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (ve znění do 20. 12. 2007), nutno požádat neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle názoru Nejvyšší soudu nelze neurčité právní pojmy „neprodleně“ a „s nejvyšším urychlením“ vykládat bez dalšího totožně, neboť se týkají zcela odlišných řízení, vztahují se k odlišným subjektům (v prvém případě k žadateli o udělení trvalého pobytu, ve druhém k povinnosti odvolacího soudu rozhodnout o odvolání) a liší se i mírou kvalifikovanosti potřebné k jejich učinění.

Podle dovolatele měl zároveň Vrchní soud v Olomouci rozhodnout v takové lhůtě, aby žalobce stačil podat proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně žalobu pro zmatečnost, případně ústavní stížnost. I v této části je dovolání přípustné, neboť otázka, zda je nesprávným úředním postupem soudu odmítnutí (nepřípustného) odvolání až po uplynutí lhůty, v níž mohl odvolatel brojit proti odvoláním napadenému rozhodnutí jinými prostředky, nebyla Nejvyšším soudem dosud řešena.

Dovolání v této části však není důvodné. Takto tvrzenou povinnost soudu vydat rozhodnutí ve lhůtě, ve které by poškozený pro případ nepřípustnosti podaného opravného prostředku stihl brojit proti napadenému rozhodnutí ještě jinými prostředky, nestanoví žádný právní předpis, proto se nemůže se jednat o nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1, věty první, OdpŠk.

V posuzovaném případě navíc podané odvolání nebránilo žalobci v tom, aby vedle něj podal ústavní stížnost či žalobu pro zmatečnost, pokud se domníval, že by se mu jimi dostalo ochrany jeho práv.

Vzhledem k přípustnosti dovolání Nejvyšší soud taktéž přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolatel má za to, že odvolací soud na str. 2–4 svého rozsudku v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. opsal skutkové přednesy žalobce, a namítá, že mu nebyl zaslán protokol o jednání před soudem prvního stupně, konaném dne 8. 11. 2011, ačkoliv o to požádal, což nenapravil nebo neodůvodnil ani odvolací soud. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že se nejedná o vady, která by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé, a proto k nim nepřihlížel.

Dále dovolatel tvrdí, že mu nebylo zasláno vyjádření žalované v odvolacím řízení. Ze spisu ovšem vyplývá, že se žalovaná k odvolání nevyjádřila. Námitka tedy není důvodná.

Podle dovolatele odvolací soud písemně neinformoval o nařízeném jednání, které proběhlo dne 13. 3. 2012, jak lze zjistit z internetové stránky www.infosoud.justice.cz. Zároveň ale dovolatel tvrdí, že odvolací soud rozhodl bez jednání, ačkoliv k tomuto postupu nedal žalobce výslovný písemný souhlas.

Nejvyšší soud ze spisu zjistil, že odvolací soud zaslal dne 30. 1. 2012 žalobci datovou zprávu s

přílohou „vz. 113“. Jak vyplývá ze sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 18. 6. 2009, č. j. 126/2009–OD–Org, jedná se o vzor č. 113 – usnesení o výzvě k vyjádření, zda účastníci souhlasí s rozhodnutím o odvolání bez nařízení jednání (jehož součástí je i doložka, že nevyjádří-li se účastník v určené lhůtě, bude soud předpokládat, že s rozhodnutím o odvolání bez nařízení jednání souhlasí). Podle doručenky byla tato datová zpráva dodána do datové schránky žalobce dne 30. 1. 2012, doručena do doby poslední kontroly doručení, která proběhla dne 2. 2. 2012, však nebyla. Na základě § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, tak musela být tato datová zpráva doručena nejpozději dne 9. 2. 2012. Výzva byla tedy doručena v souladu se zákonem. Žalobce na výzvu nereagoval, což v souladu s § 101 odst. 4 ve spojení s § 211 o. s. ř. odvolací soud správně vyložil tak, že žalobce nemá proti rozhodnutí o odvolání bez nařízeného jednání žádné námitky (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 32 Cdo 218/2008). Odvolací soud proto rozhodl, aniž by nařizoval jednání, v souladu s § 214 odst. 3 o. s. ř. Dne 13. 3. 2012 neproběhlo jednání, ale pouze vyhlášení rozsudku (viz protokol o vyhlášení rozsudku na č. l. 112).

Pokud jde o namítanou nedostatečnost odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud považuje napadený rozsudek za dostatečně, logicky a srozumitelně odůvodněný, a to i s ohledem na judikaturu Ústavního soudu, podle které „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, odst. 68; dále např. usnesení ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 3047/2013).

Dovolací soud ze spisového materiálu neshledal, že řízení bylo stiženo některou jinou vadou uvedenou v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobce v rozsahu, v němž směřuje proti rozsudku odvolacího soudu ve výroku potvrzujícím zamítnutí žaloby na uložení povinnosti žalované písemné se omluvit podle § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.

Dovolání žalobce do výroku o náhradě nákladů řízení je zcela nepřípustné (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné pod č. 4/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 9. 7. 2012, sp. zn. 28 Cdo 1886/2012). V této části proto Nejvyšší soud podle ustanovení § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř. dovolání odmítl.